

תת"ע 7461/08/14 - מדינת ישראל נגד ששון נקר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7461-08-14 מדינת ישראל נ' נקר
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ששון נקר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשם, ביום 18.3.14, דו"ח פנימי, שהוסב בהמשך להודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 302 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וביום 8.2.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב מלין ירון, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 18.3.14, בסמוך לשעה 10:14, נהג הנאשם ברכב בקרית אונו, בנתיב שמאלי מבין שני נתיבים המיועדים לפניה ימינה ברחוב דורי ובהגיעו לצומת עם רחוב לוי אשכול, נצפה על ידי עד התביעה כאשר אינו מציית לתמרור 302 המוצב בכיוון נסיעתו ופונה ימינה, בנסיעה רצופה.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני עצרתי. אני עובר בצומת 200 פעם ביום. לא יכולת לראות אותי, יש שני נתיבים, הייתי בנתיב השמאלי".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך העד לא יכול היה לראות, ממקום עמידתו, את קו העצירה וכן, טען כי רכבו נמוך במיוחד ולכן, הוסתר מעיני העד על ידי רכב אחר, שנסע בנתיב הימני.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, המרחק מהצומת, התייחס לשדה ראייה פתוח לעבר התמרור וקו העצירה, תיעד את כיוון נסיעת הנאשם, נתיב נסיעתו והאופן בו פנה ימינה. העד רשם כי שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו והסביר לנאשם את מהות העבירה המיוחסת לו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן העד נחקר ועמד על כך כי ממקום עמידתו היה לו קשר עין, הן עם קו העצירה והן עם תמרור 302 וכי הבחין בבירור ברכב הנאשם, כשאינו ציית לתמרור ופונה ימינה בנסיעה שוטפת. העד עמד על כך כי אם היה רכב בנתיב לימינו של הנאשם, שהיה מונע ממנו להבחין ברכב הנאשם, לא היה רושם את הדו"ח. העד אישר כי מיקום קו העצירה שונה מספר פעמים.
3. גרסת הנאשם לא הייתה אחידה ולפיכך, לא עשתה עלי רושם אמין. בדו"ח, טען הנאשם כי: **"אני עצרתי. אני עובר בצומת 200 פעם ביום. לא יכולת לראות אותי, יש שני נתיבים, הייתי בנתיב השמאלי"**, מבלי שפירט מדוע לא יכול היה העד להבחין בו. בישיבת ההקראה, טען הנאשם: **"קו העצירה נמצא רחוק מהצומת לפחות 4 מטר, כאשר יש שני מסלולים ימני ושמאלי ושניהם לפני ימינה, בשניהם יש עצור. הניידת חנתה בצד ימין, במרחק של 10-12 מטר מהצומת ושם עמד השוטר. זה שעה שיוצאים גם מלשכת הגיוס. אני טוען שעצרתי והוא לא יכול לראות אותי"**, דהיינו, הנאשם התייחס למקום עמידת העד כסיבה בגינה לא יכול היה העד להבחין בו ואילו בדיון ההוכחות, נשמעו לראשונה הטענות, לפיהן העד לא יכול היה להבחין ברכבו של הנאשם עוצר בקו העצירה, כיוון שהוסתר על ידי רכב שנסע בנתיב לימינו וכן, שרכב הנאשם נמוך באופן מיוחד. לציין, כי טענת הנאשם באשר לגובה רכבו, לא נתמכה בראיות כלשהן.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ה, 08 מרץ 2015, במעמד המאשימה בלבד

